

Για το Φιλολογικό Μνημόσυνο τού Λεύκιου
σάς στέλλω το πιο κάτω ποίημα, που πρόσφατα έγραψα.

Σας ευχαριστώ πολύ

Φροσούλα Κολοσιάτου

ΜΕ ΕΝΑ ΦΛΙΤΖΑΝΙ ΚΑΦΕ

Στη μνήμη του αδελφού μου Λεύκιο Ζαφειρίου

Με ένα φλιτζάνι καφέ

Κάθομαι και σου μιλάω

Μέρες ολόκληρες σε περιμένω

Μου λες ιστορίες

Αυτές τις απίθανες ιστορίες που μόνο

Εσύ ξέρεις να κατασκευάζεις

Το αεροπλάνο προσγειώνεται στο Ελ. Βενιζέλος

Είμαστε όλοι χαρούμενοι

Εσύ εγώ ο μικρός

Στο αναπάντεχο του χρόνου

Έρχεσαι

Ανάβεις τσιγάρο και προχωράς

Ανάμεσα σε σένα και τους ανθρώπους

Οι αποστάσεις μεγάλες

Συνεχίζω να ακούω ανεπαίσθητα τις ιστορίες

Μα είναι οι σιωπές με το σχήμα της απώλειας

Οι λέξεις χωρίς τρυφερότητα

Μεταμορφώνονται σε κλάμα βουβό

Η φωνή τους στάζει αίμα

Αναπότρεπτο κακό

Τίποτε δεν υπάρχει

Ωστόσο ξέρω

Αυτούς που αγαπάς

Δεν τους αποχωρίζεσαι ποτέ

Και ας έχουν πάρει μαζί τους

Ένα κομμάτι από σένα

Βιβλιοθήκη Πανεπιστημίου Κύπρου - Αρχείο Λεύκιου Ζαφειρίου